

הרמת מסך 97

מאת גיורא מנור

מה נחשף בינלאומית כשהמסך הורם?

"שקט-תק", כור': צחי פטיש, צילום: גדי דגון

"SHKETAK", CHOR.: ZACHI PATISH

PHOTO: GADI DAGON

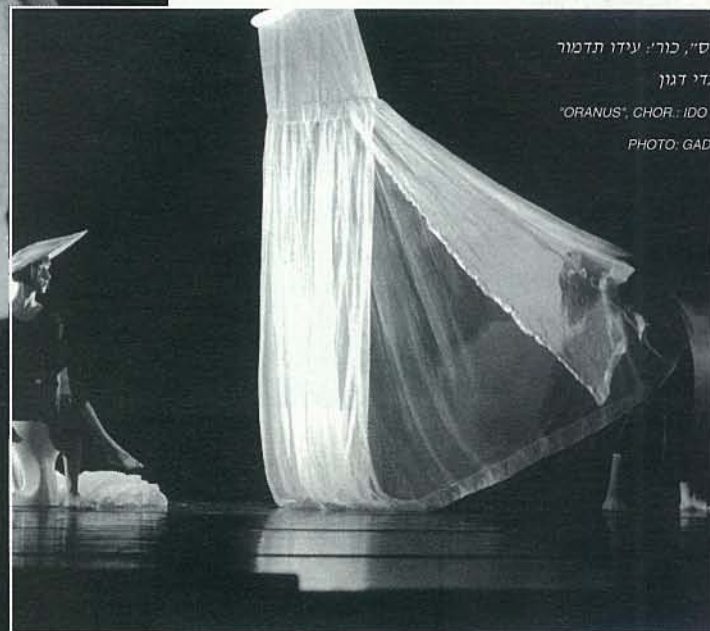

מופעי מצעד הכשרונות הכוריאוגרפיים, "הרמת מסך", שנכרך ב"חשיפה בינלאומית", המסגרת בה מנסה מרכז סוזן דלל למכור מחול ישראלי למנהלי פסטיבלים וקניינים מחו"ל (6-30 בנובמבר 1997), היו מרשימים מאוד.

השנה שונתה השיטה, ותחת מיני-פסטיבל אינטנסיבי של מספר ימים, בוצעו העבודות בסופי-שבוע לכל אורך חודש נובמבר. זהו, לדעתי, שיכלול חשוב, כי למי, מלבד מבקרים שאין להם ברירה, יש כוח וחשק לבלוע 4-5 מופעים ביום, ובשעות מוזרות, כשסיומו של מופע אחד דורך על קצות האצבעות של המופע הבא?

נבחרת הכוריאוגרפים המשתייכים לדור הצעיר (מושג גמיש למדי), שהביאו את פרי עבודתם לפני באי המפגשים, שמילאו את האולמות כמעט בכל המופעים, לא כללה אף שם ממש חדש. יוצרת שמצאה את עצמה, סוף סוף, היא נועה דר.

יוצרת לא חדשה, ששוב הבריקה, היתה ענבל פינטו. תמר בורר יצרה הפעם עבודה לחמישה רקדנים, הראויה לדיון מיוחד. צחי פטיש חבר ל"נקמת הטרקטור", והמופע שלהם "שקט-תק" (שרק באיות לועזי ניתן לפענוח - Shakatak) היה חזק ומרתק.

"סך", כור: עידו תדמור
גדי דגון
"ORANUS", CHOR.: IDO
PHOTO: GAD

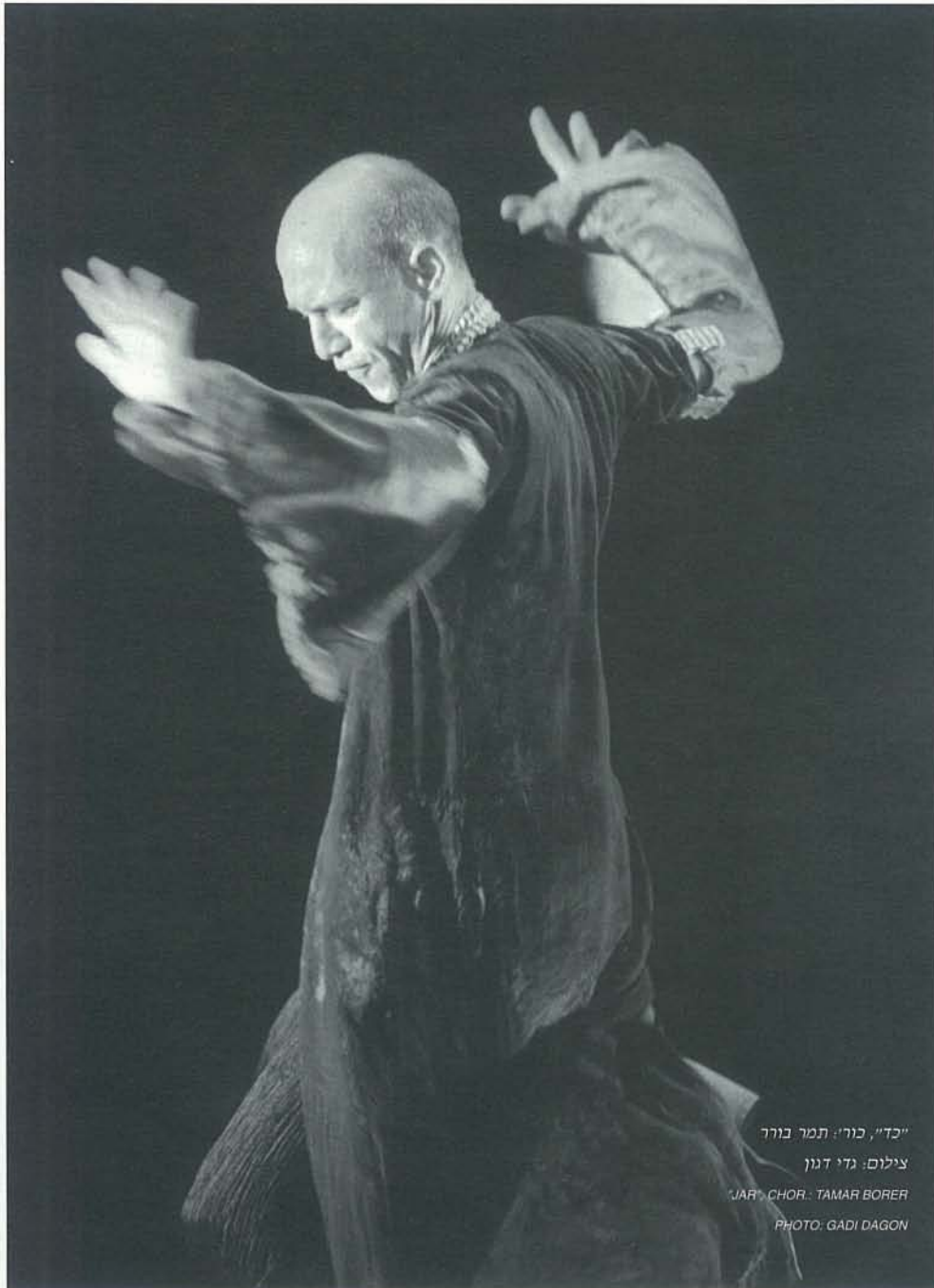
"לנשך בקליפות", קבוצת מחול נעה דר
צילום: דן לב

NOA DAR DANCE COMPANY
PHOTO: DAN LEV

עידו תדמור הביא בכורה חדשה של קבוצתו, "אוראנוס". כן עשו דימיטרי טופנוב ועידית הרמן ו"תיאטרון קליפה" הסוריאליסטי שלהם.

בלטו שתי תופעות: הרמה הטכנית המצויינת של כל המבצעים והעובדה, שכל העבודות שייכות למחול התיאטרלי. לא היתה ביניהן, ולו אחת, מופשטת של תנועה לשמה או משוהו מהבאלט הקלאסי. האם קשור הדבר בכך, שהמנהל האמנותי השנה היה ערן בניאל, בעצמו איש תיאטרון, במאי ומנהל תיאטרון?

הוא מכחיש טענה זו. אבל בין העבודות שהוגשו לו היו גם כאלה המשתייכות לסיגנונות אחרים, מלבד תיאטרון-תנועה.

"כד", כור: תמר בורר

צילום: גדי דגון

JAR, CHOR: TAMAR BORER

PHOTO: GADI DAGON

**בלטו שתי תופעות:
הרמה הטכנית המצוינת
של כל המבצעים
והעובדה, שכל העבודות
שייכות למחול
התיאטרלי. לא היתה
בעיה, ולו אחת,
מופשטת של תנועה
לשמה או משהו
מהבאלט הקלאסי. האם
קשור הדבר בכך,
שהמנהל האומנותי
השנה היה ערן בניאל,
בעצמו איש תיאטרון,
במאי ומנהל תיאטרון?**

בין אנשי הפסטיבלים והקניינים מחו"ל שנכחו היו נציגים מקרואטיה, מצרפת, מגרמניה, מארגנטינה, מפולין, משוודיה ומאנגליה.

ההיצע האמנותי היה מלהיב. רבות מהעבודות ראויות לניתוח ולדיון מפורט (ראה את רשימתו של גיורא מנור, "משולחנו של מבקר מחול", בעמ' 64 של הגליון).

"לנשוך בקליפות", קבוצת מחול נעה דר

צילום: דן לב

NOA DAR DANCE COMPANY

PHOTO: DAN LEV

Throughout the series, two characteristics were in evidence: first, the extremely high level of movement technique displayed by all the dancers and second, the fact that all works presented belong to theatrical dance as opposed to pure abstract movement, not to mention ballet.

Most choreographers used elaborate sets and props, which is a new trend. For a long period, costumes were (apart from lighting) the sole visual means employed by young dance creators - probably because of lack of funds. No more are there just empty space and simple tights. Costume and set designers have become an integral part of the team of the young generation of dance creators in Israel.

Perhaps the fact that the artistic director of this year's "Curtain Up" series, Eran Baniel, himself a stage director and former artistic director of theatres, has something to do with this theatrical trend. He denies this allegation but, in fact, there were works belonging to other dance styles, even ballet pieces offered - but were rejected.

Among the representatives and directors of festivals from abroad who attended the "International Exposure" part of the series were delegates from Croatia, France, Germany, Argentina, Poland, Sweden and Britain.

For a critical evaluation of the performances, see "From a Dance Critics' Desk", pp. 78 of this issue of I.D.Q.

